

[Petra Petersen.]

vi ikke kan undvære børnehjem eller hjem af andre kategorier, og de midler, der er nødvendige dertil, må skaffes. Men når det er sagt, vil jeg tilføje, at hvis vi her i landet førte en bedre familierpolitik, hvis vi støttede familierne noget mere, end tilfældet er, kunne vi give en stor del af de børn, der i dag kommer på børnehjem, opdragelseshjem, fredeshjem og problembørnehjem, et virkeligt hjem hos deres egne forældre. Mange af de konflikter, der skabes i hjemmene, skabes af de dårlige økonomiske kår, hvorunder efterhånden store dele af befolkningen lever. Der er dem, det altid taler om at spare, når det gælder sociale foranstaltninger, men de penge, der ydes hjemmene, de tilskud, der gives til familierne, er givet godt ud; det er betydeligt billigere for samfundet at hjælpe hårdt ramte familier og lade dem beholde børnene i hjemmet end at fjerne dem. I § 123, stk. 2, gives ret til i nogle tilfælde at yde forældrene særhjælp, men det er ikke nok. Ingen kan være tjent med, at vort land bliver anstalternes land, at hjemmene og familierne opløses og børnene fjernes, hvor ubetydelige summer, i sammenligning med hvad det koster det offentlige at anbringe børn på børnehjem, kunne have reddet hjemmet fra opløsning. Jeg ville ønske, man kunne give de sociale udvalg større myndighed til i sådanne tilfælde at anvende penge til hjemmet fremfor at fjerne børnene fra hjemmet.

Jeg kunne godt lide at nævne nogle eksempler. Jeg kan således bl. a. fra min egen by nævne et eksempel på, at man fjernede 7 børn fra en familie. Hvis man siger, det koster 5 000 kr. pr. barn, og man regner ud, hvad det vil koste at fjerne en sådan flok fra en familie, vil man se, at man ved at give et ganske lille tilskud — lille i forhold til det store beløb, det koster at anbringe børnene på et hjem — ville kunne spare samfundet for store udgifter, samtidig med at børnene ville få det bedre.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen omtalte plejehjemmene. Jeg vil gerne støtte det forslag, det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen talte om, om et tilskud på indtil 3 000 kr. pr. barn.

En leder af et problembørnehjem fortalte mig engang, at hun modtog et barn på sit hjem, et barn der var vokset op i en familie, hvor der var flere børn. Af en eller anden årsag kunne faderen ikke lide denne dreng, og der udviklede sig så store konflikter i hjemmet, at man var nødt til at fjerne ham fra hjemmet og sende ham på dette problembørnehjem. Nogle år efter, at barnet var

blevet anbragt på hjemmet, døde faderen, og det mest naturlige ville da have været, at han kom tilbage til de øvrige søskende, men moderen var økonomisk ikke i stand til at tage ham tilbage. Hun sagde: hvis man vil give mig bare halvdelen af, hvad det koster at have ham på hjemmet, vil jeg være i stand til at klare mig selv og de øvrige børn. Dette viser, at der er noget forkert et eller andet sted.

Det er nødvendigt at opretholde disse institutioner, og det er nødvendigt at opretholde og nyoprette vuggestuer, børnehaver og fritidshjem, hvis man vil undgå at fjerne for mange børn fra deres hjem. Gennem dagspressen og af statistikker ser vi — det ærede medlem fru Fanny Jensen har også været inde på det —, at kvinderne i langt større tal end før må tage arbejde udenfor deres hjem. Industrien har — som det ærede medlem sagde — hårdt brug for kvinderne, og derfor må kvinderne have et sted at anbringe deres børn i den tid, de er på arbejde.

Institutionerne for forebyggende børneværn er ude for hårde prøvelser. Mange af børnehaverne i København kan ikke længere klare sig, hvis de ikke enten får større tilskud eller større summer fra rådighedsfonden. Ved undersøgelse af 20 børnehaver har det vist sig, at de 12 af dem havde så store økonomiske vanskeligheder, at børnehavelærerinderne har måttet vente indtil 6 uger på at få den løn, de havde tjent. For lederen af en sådan børnehave går den meste tid med at spekulere på, hvordan hun til næste første skal skaffe lønninger — hendes egen løn er den, der sidst bliver udbetalt.

Sådan kan det ikke blive ved at gå; der må findes en udvej. Der er tre veje at gå. Man kan sætte betalingen op og tage flere børn ind i børnehaven, end den er normeret til — det er iøvrigt det råd, der gives lederne af de vanskeligt stillede børnehaver, når de beklager sig over de økonomiske vanskeligheder. Den anden vej, man kan gå, er at lukke børnehaverne, og den tredje at give et sådant tilskud, at institutionerne kan klare sig.

Selvom fritidshjem og fritidsklubber, hvis det foreliggende lovforslag vedtages, vil få 10 pct. mere i tilskud til deres drift, er det vel et spørgsmål, om det er nok. Betalingen for børnene ligger ikke helt ens i de forskellige institutioner, men såvidt jeg kan skønne, har 4 kr. pr. uge været den mest almindelige betaling for ophold i en børnehave. Denne betaling er i adskillige børnehaver steget til 28—30 kr. pr. måned. Hvis man tager i betragtning, at mange enlige kvinder må